

Dansen om Guldkalven

Flensborg Avis | 30.10.2015 | Skrevet af Erik Jensen, tidligere rektor for Duborg-Skolen i Flensborg.

KUNST PÅ DUBORG-SKOLEN.

Sophie B. Jensen (1912-2007) var en sydslesvigsk maler, hvis billeder hænger i nogle af mindretallets institutioner. To af hendes hovedværker kan ses på Duborg-Skolen.

Sophie B. Jensens værker har endnu bud til os i dag. Og Duborg-Skolen rummer to af hendes hovedværker, som vi alle er velkomne til at tage i øjesyn.

»I skal ikke blive glemt«

Det første er Sophie B. Jensens store freske » Et Løfte « , som Sophie gav Duborg-Skolen i 90erne som en varig gave. Det pryder stadig den store væg i fællesarealet og passer med sine jordfarver fantastisk til de røde mursten. På fresken konfronteres Statsminister Niels Neergaards ord: »I skal ikke blive glemt« med situationen i Sydslesvig i 1945, hvor mange håbede, at det tabte kom tilbage til Danmark. Sydslesvigerne står i den ene side af billedet og ser forhåbningsfulde på danskerne i den anden side.

Disse ser blot uinteresserede ud, og enkelte vender sig allerede bort.

Jeg stiftede bekendtskab med billedet på en retrospektiv udstilling på » Banegården « i Aabenraa i 1996 og fandt billedet spændende. Duborg-Skolens kunslærer Erik Fredens, der allerede kendte kunstneren godt, vidste, at billedet stod i en garage i Frisergade. Her var det godt på vej til at gå til. Det ville vi forhindre, men først skulle en konservator besigtige billedet og vurdere, om det kunne reddes. Det kunne det, men det var dyrt. Midlerne til restaureringen kom fra A. P. Møller og Hustru Chastines Fond, dog først efter et tilsagn fra kunstneren om at overdrage billedet permanent til Duborg-Skolen. Da det var færdigrestaureret, betalte Slesvig-Ligaen egetræsrammen.

Sophie B. Jensen var i begyndelsen meget bekymret for, om billedet nu også kunne hænge sikkert på denne væg, hvor hundreder af elever færdedes hver eneste dag. Med tiden blev hun beroliget.

Duborg-Skolens elever lod hendes billede i fred. Spørgsmålet er snarere, om de overhovedet opfattede den historie, billedet fortæller.

Dansen om guldkalven

Kontakten til Sophie var etableret, og den var varm og god, f. eks. var Erik Fredens og jeg selv med vores koner indbudt i den lille kreds, der fejrede Sophie B. Jensens 90-års dag. Hjemme hos hende i Frisergade stod imidlertid fortsat et utal af dejlige billeder.

Dem slap hun ikke så gerne. Det skal siges, at Sophie B. Jensen kun nødigt skilte sig af med sine billeder, som en af Sophies venner engang sagde: » At købe et billede af Sophie er ikke en handel; det er en adoptionssag. « Et af de billeder, vi ofte så på, var » Dansen om Guldkalven « . Jeg fortalte flere gange, at vi havde den helt rette plads til det på Duborg-Skolen. Mikkelsen havde, fortalte Sophie på sin side, lagt billet ind for at få billedet, men hun besluttede, at Duborg-Skolen skulle overtage det. I 2003 overdrog Sophie B. Jensen sit billede » Dansen om guldkalven « til Duborg-Skolen. Det var hendes udtrykkelige ønske, at det skulle ske, mens jeg endnu var rektor der.

Billedets kunstneriske kvaliteter og hele komposition kan tale for sig selv. Billedet kan ses som et tidsdokument, der kan være en slags anskuelsesundervisning for betragteren. Dels kan man se det historiske

perspektiv, dels kan man kaste et blik på verden netop nu og erkende, at motivet fortsat er højaktuelt.

Billedet er malet i 1958, hvor det tyske Wirtschaftswunder galopperer 'deruda', hvor materialismen holder sit indtog i samfundet efter krigens tid og efterkrigstidens mangelsamfund og med stigende styrke påvirker det enkelte menneskes levevis.

Forbrugerismen får tag i borgerne.

hans magnus enzensberger skrev næsten samtidig et digt »Landessprache«, hvor han sætter ord på materialismen og på samme måde som billedet åbner vores øjne og for at citere den kendte litteraturprofessor Walter Jens: » giver de fortærskede hverdagsord ny betydning, ligesom røber dem og tvinger os til en afslørende tilståelse « .

enzensberger skriver (1963 - og alt skrevet med lille) » was habe ich hier?
Und was habe ich hier zu suchen.

In dieser schlachtschüssel, diesem schlaraffenland, wo es aufwärts geht,
aber nicht vorwärts .

wo die zahlungsbilanz hosianna und alles was recht ist singt und ruft: das ist
nicht genug .

hier ist gut sein, wo es rückwärts aufwärts geht,. « Både digteren og
billedkunstneren gengiver den tid, hvor overflod blev en kort formel for den
vestlige verden. Sophie B.

Jensens » Dansen om guldkalven « har stadig bud til os. Se blot de daglige
nyheder i TV. På den ene side flygtningestrømme uden ende, på den anden
side talrige eksempler på et overforbrug så stort, som havde vi flere planeter
at udnytte end den ene, vi bebor.

De vestlige værdier

For længe siden fandt jeg denne beretning, hvor man forestiller sig verden
som en landsby med 100 indbyggere! Det er her ikke så afgørende, at de
anførte tal er 100 procent korrekte, men vigtigt, at de angivne
størrelsesforhold er det. Den ville da bestå af : 65 asiater og afrikanere, 21
europæere, 14 amerikanere (nord-, syd-og mellemamerikanere).

Der ville være: 52 kvinder og 48 mænd, 30 hvide og 70 ikkehvide, 30 kristne
og 70 ikke-kristne, 89 heteroseksuelle og 11 homofile.

6 personer ville eje 59 procent af den samlede formue, og de ville alle være
fra USA.

80 ville leve i faldefærdige huse, 70 ville være analfabeter, 50 ville lide af
underernæring, en ville være ved at dø, en ville eje en computer, en ville have
afsluttet en universitetsuddannelse.

Når man ser verden på denne måde, bliver trangen til at acceptere og vise
forståelse tydeligere.

-Det får en til at huske på, at man med mad hver dag og tøj på kroppen og et
tag over hovedet har det bedre end 75 procent af jordens befolkning.

-Hvis du har penge i banken eller i din pung, tilhører du de privilegerede 8 procent -Hvis dine forældre lever og stadig er gift, er du formodentlig allerede en sjældenhed.

-Hvis du kan læse dette, hører du ikke til de 2 milliarder, der ikke kan læse.

Guldkalven, som vi i vores del af verden danser så flittigt om, rummer for andre et tillokkende symbol på alt det, de ikke har del i. Tankevækkende i tider, hvor vi prøver at sælge » vestlige værdier « til lande med en noget anden kulturel baggrund. Måske ikke forunderligt, at der opstår en folkevandring til slaraffenland.

Sophie B. Jensens » Dansen om guldkalven « kan ses på Duborg-Skolen. Det hænger på trappevæggen oven for Festsalen.